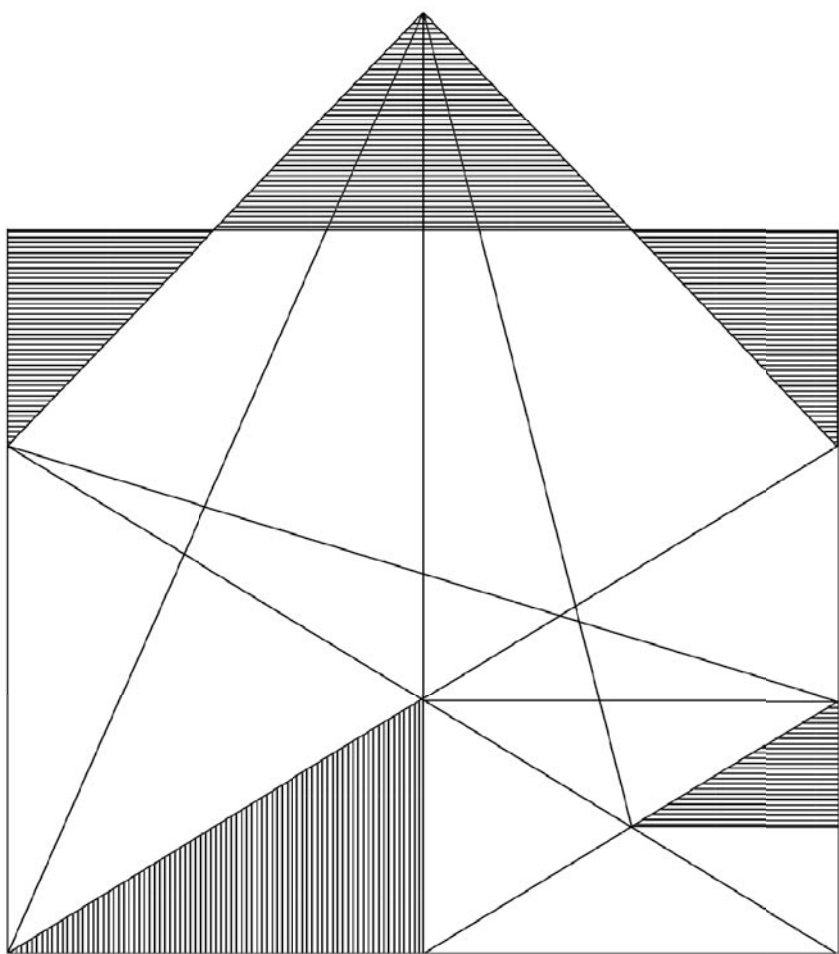

TERCSI MIHÁLY
MÉR FÖLDKŐ

Tercsi Mihály
Mérnök

A kötetet kiadta: Tercsi Mihály

A borítót tervezte: Tercsi Mihály

© Kecskemét, 2001

Készítette: Domokos Zoltán

Mottó:

Önmagunk értelmé

A földi szellem atomjaként
az egész része lehetek,
de ha olykor mégis tévedek,
a világ meg sem rendülhet.

A szerző

Előszó

A harmadik kötetem készítésekor a számomra kedvesek azzal az ötlettel leptek meg, hogy szívesen közreműködnének az előző kötetek válogatásából összeállítható új, egy negyedik könyv megvalósításában is.

Tekintettel arra, hogy előző műveim részben, vagy egészében megnyerték az olvasók tetszését, így örömmel vettem a felvetést. Az előzmények alapján a Mérőföldkő cím javaslatát is jónak találva hozzáfogtam a könyvborító tervezéséhez.

A Mérőföldkő című könyvem műveit a „Lélek virágai” 1996, a „Csillagok porából” 1999 és a „Cseppekben csillanó” 2001 című versesköteteimből állítottam össze, melyeket prózai gondolatokkal egészítettem ki. Nem hivatkozom senkire és semmire, mert válogatásom önmagáért kell, hogy beszéljen. A természet nagy invenciója: a szép mindig jó. Szeretném, ha minden kedves olvasót e gondolat jegyében érintene meg legtöbb írásom. Természetesen abban a hiszemben is várom könyvem megjelenését, hogy hamarosan széles körben is betekintést nyerhet műveimbe minden verset kedvelő, talán egyik nagy tehetségkutató segítségével. Bízom benne.

Kecskemét, 2001. november 3.

A szerző

Minden magyar fennmaradásáért összefogva
ünnepeljünk!
– Millenniumra –

Valami furcsa, vággyal-teli hiánnyal, s mégis nagy várakozással tekintünk népünk egységét biztosító első királyunk, Szent István államalapításának ezredik évfordulójára.

Mi, költők és írók is készülődünk, és új erős hitet érlelve remélünk, bele-belemerülve a múltba, a hosszú s nem mindig fényes, inkább gyakran véres időszakokat felvonultató évszázadokba. A történelmi eseménysorok között kutatva – az idők folyamán szinte magunkba feledett, a magyar nemzet oly ritka összefogásaiba rejtett erejére, de a sok kudarcból is tanulva – emlékezzünk!

Így volt ez, és lesz is mindig?!
A harmadik évezred – a fejlettebb Nyugat – Európához való csatlakozás küszöbén – akkor, amikor a színlelő elit még mindig közömbös az egyre elszegényedő milliók kitaszítottságán. Erőt és hitet a túlélésben – a tudás, a tapasztalat, az egység adhat. A mindenkori igazságtalansággal szemben a viszonylagos megbékélés világára, csak a múltunkból merítve – a ma hibáit fel- és elismerve –, a jövőbe vetett hitben lelhetünk. Fel kell azonban oldanunk végre az átkos diktatúra még mindig sokunkban megbúvó kóros gátlásait, és a jelen számkivetettségének görcseit! Most ne port hint-sünk, hanem tisztítsuk meg a korszakok ejtette sebeket, hogy el ne fertőzhessenek!

Mindannyiunk sorsának jobbra fordulása érdekében tegyünk már félre minden vélt- és valós sérelmet, hogy a lelkek felüdülve nagy tettekre és normális életre legyenek képesek!

Ünnepeljünk!

Nem szívet melengető, de torokszorító tenniakaró lelkesedéssel, tudatosan – önmagunk önbecsülhetősége érdekében is – a sok, hazájában hontalan honfitársunk, de az egész magyarság felemelkedéséért.

Kecskemét, 2000. február 18.

Emlékezés 1956 év őszére

Én is ünnepelek, de gyászolok is egyben. Nemcsak a bukást, a hősöket, de azt a szellemet is, ami akkor 1956-ban vésődött be minden feleszmélő lelkébe, és forradalmiságával utoljára lengte körül a magyar érat. Hogyan emlékszem vissza 1956. október 23-ra és a későbbi időszakokra? Tisztelettel vegyes alázattal. Büszkeséggel teli hittel s reménnyel egybeforrott érzéssel. Belül, örök csendben lázadó emelkedettséggel. Bár akkor igazán nem is tudtam mi is kezdődik el, majd zajlik körülöttem. Szinte csak éreztem azt az évtizedekig erjedő különleges ünnepélyességet, a sokszor tudatalattimba villanó izgalommal átszőtt lázat, a mellkast szinte szétfeszítő heves szívdobogást. A magával ragadó, hullámokat kavarázó feszültséget s azt a remegő izgatottságot, mely akkor mindenkit áthatott. Azt a soha vissza nem térő érzéseket és a szárnyaló gondolatokat, melyek magukkal sodortak. Megragadtak, a kisfiú, majd a férfi lelkében s tudatában örökre megtapadtak, beleégtek. Aki feleszmélten élt már akkor, az saját élményeiből tudja és visszaérzi. Aki nem élhette át az események sorozatát és nem tapasztalhatott meg semmit, az a későbbi elbeszélésekből nem sokat érthetett meg. Soha nem érezhette át azt a belső vibráló átalakulást, amit a felgyorsuló történések és hírek keltettek. Nem tudhatja mindezt más, csak akit megérintett az az izzó légkör... És azt sem, amikor Nagy Imre miniszterelnök november 4-én reggel

hat órákor a rádió híreit megszakítva beszédet intézett a nemzethez, milyen remegő hangon fordult segítségért az együttérzést színlelő nyugati hatalmakhoz?! Ezt is csak azok tudhatják, akik hallgatták azt a megrázó, elcsukló hanghatást. Majd átélték azt a végkifejletet, a rettenettel átítított megaláztatást, amit minden becsületes magyar valamilyen módon megtapasztalt. Az összeomlást, a terrort, de a daccal emelt tartást, az emberi önbecsüléssel büszkén tudomásul vett „bukást”. Csodálatos, egyben borzalmas, de fantasztikus volt!

Kecskemét, 2001. október 22.

A szerző

Életet adtál

Könnyekben, sóhaj
s fohászok közt fogantam.
Ima, remény volt
hosszú ébredésem, mely
múltunkból éledt,
fékezve vétkeimet;
vérben, s titkokban.
Áldozva tiszta szíved,
édes kínokban,
álmodtál drága Anyám.
Jövőt építve,
hisz magadban hordoztad
régén várt fiad;
magzatod örökségét.

Hallom álmaid zaját

– *Apám emlékére* –

Lelkem ősi
vérozsda marja,
apám, jöttöm
jövőm takarja.
Gigászt hősi
eposza várja,
álmod síri
virágod zárja.

Meddig tart még?

Izzón, a Föld mélyén,
tombol az örök tűz,
szertelen hevességgel mégis
él a kövesedett istenség.

Annyit kerestelek,
fáradt vagyok, elég!
Jöjj el végre halhatatlan szív,
tápláld élted hasadékait!

Majdan

Mirtuszi vér babéroz,
folyó, holt anyaggá ér,
s őriz tűzambróziát,
zsarátnok rózsáéket,
mely szívem eresztékét
elfojtja illatával.

Egymasrautaltság

Ó ti ringó lankák,
árnyat adó fák!
Susogtok lombotokkal:
mivé lett a világ?!

Ekként keseredtek,
átok, emberek!
S árvulnak kezük nyomán
a bús levelek.

Ódát zúgtak értük,
hisz a sorsuk egy.
Kar, ág pusztul már együtt,
hit: ámító kegy.

Eroshoz

Óh, szeress, szeress,
hogy az életben mindenkit
boldoggá tehess!

Óh, szeress, szeress, ...
hogy, mint a szárnyaló idő,
már örök lehess!

Óh, szeress, szeress,
hogy féltő szívemben, mindig
csak velem lehess!

Óh, szeress, szeress...
génben érlelő, fájó–szép
szerelmet keress!

Csak szeress, szeress,
hogy nekünk ez a pillanat
legyen örökletes!

Porló kövület

Hol eredő mesék, Kelet ragyogása,
arab misztikum, izzó, száraz feszültség.
Omló háremi fátylak kéjes suhogása,
kecses nimfák, lázongó örök gerjedtség.
Zarándok vonulat Krisztus zsámolyához,
Jordán szentsége, jeruzsálemi dicsfény...
És itt fogant Szádi, mint költő a mához,
itt buggyant a rég s az élet, de ma szegény.
Porba tiporva, húsát szaggatva – vérzőn,
szabdalták idők, és mohón rothasszák ma.
Kánaánt itt ember nem keres epedőn,
csak rombol ész nélkül, brutális tudattal.

Örökre

Amikor „arra” gondolok,
dübörgő szívem mellkasom
szétfeszíteni kész, hogy majd
lázas agyam beléláthasson;
vajon mi költözött mélyébe,
hiszen mindig olyat akartam,
ami már nincs, csak számomra
létezett és él.

Nem vágyom másra, csak arra,
hogy az őrjítő szerelem
most teljesült szeretetben,
bölcselettel pihenhessen meg.
Csalárdság nélkül és őszintén,
erős hittel, bizton óhajtod;
akkor, úgy velem tarthatsz hát
a végtelenbe.

A csend hangjai

Olykor, gondot elűzve,
milyen bizsergetően
szívet ütő, merengve
hallgatni egy madarat,
trillázgatva, fecsegve.

Szeretlek

Éveim lustán, egyre teltek,
szerelmem érett szeretet lett.
Nem fáj a múltnak sok hiú póza,
esetlen, érzékeny panasza,
komisz gyermek önteltsége rég.

Éveim lustán, egyre teltek,
férfivá lett szerelem kellett,
hogy képed testet öltjön bennem,
és vérem itatva lényeddel,
tudom, te vagy nékem mindenem.

Éveim lustán, egyre teltek,
de engem keményen neveltek.
Együtt minden született bűnnel,
maradtál így, áttetszőn, tisztán,
teljesületlen szerelemmel.

Most múlik, röpjöljetelek évek,
tápláló, felnőtt értelemmel,
jövő szellememért élve –
legyek ember az emberekben,
őt keresve bennük, szeretve.

Találkozás

Lábad nesze, döbörgő
dobhártyám – feszülő én –
rezgette, s szívem élte át.
Vétséggel remegett fel
vágyaimban, felsejlőn,
s rögzült beteljesülni
vágyó, ős – idült ízén.
Majd kétségünk perzselőn,
pergőn kívánta a kéjt...
De most már, éberen tovább
álmod, kiteljesedni
korán várt szerelmünkkel.

Virágének

Óh, szeretett kis virágok,
ha mellettem élni tudnátok...?!
Látnátok mennyire szenvedek,
nem tudok élni nélkületek,
szerelmem látom bennetek.

Érzem illatotok csokrát,
nagy álmaim vészjósló hangját,
mely nyomasztóbb már, mint a halál,
hiszen rám vár, a küszöbön áll,
hát ne hagyjatok el engem!

De ha majd sürget az idő,
kérem fedjete, mint egy szülő,
ontva az altató mákonyát,
úgy várom az óra múlását...
Tegyetek utolszor boldoggá!

Örökkévalóság

Alvadó vérben
az élet haldokló ízeit
fröcskölöm vicsorgón,
s a tapadó nedv
ízzó színek hártáján
rágja dúsán belém magát.
Rángva löködi rendszerem,
a tisztuló kényszer mocskait,
és csak testet öltenek:
életet istenek lehelnek.

Sötét árnyaként
ráterül sikoly-halk fohásza.
Pillanat megmered,
s bélyege örök.
Álnok-szép szenny-fényeit
glória övezi fakón,
és kábult ihlettel látom
az élt örökkévalóságot,
mely kárpótol zendülve,
égi ritusokat lehelve.

Lángol ás
– Gauguin emlékére –

Színek, ősi színben,
ma, étellel nyugszanak.
Körülöttem csend.
De áradva lüktet
áldott emberi fénye,
és áthat gyötrőn,
itatva vérem ritmusát.
Bően pulzál agyamban,
s tűnődöm csikorgó akarattal,
benn verejtékezve izzón.
Éltem nimbuszát lelve,
keresve már az isteni tónust.
Megszállott hittel vesződve,
alkonyom riadt képét
elkergetve, mérgét öklendezem.
És várva gyomrom korgását,
élvezni mellékízzel
gondolatban, érzület hajtását,
új és friss zamattal.
Áhítom, tökélt éllel,
érőn magammal.
Fordulok hozzád: –
Áldd, és ne sebezsd kezem!
Az idő véste
égő keblemben, az ígét;
alkoss, hogy élhess tovább!

Kétség

Sötétség üzkén, cigarettám fényénél,
– réveteg magányomban –
arcodhoz találtam, gondolatban.
Titkos sóhajjal, félvén,
hogy tépett életem tiszta vágyát,
benned álmodva – talán,
nappali szerep kioltja lángját,
reményemmel életembe fojtva.

Vadl esen

Csend van, mozdulatlan,
szinte borzongató – csend.
Majd valami roppan,
távolról halk zörej – enged.
És jön, fokozódik,
egyre már erősen – fakad.
Szökellő törtetés,
bősz csattanó dőrej – a vég.
Aztán avar zizeg,
sokrétű köpenyét – hántom.
S indulok most is,
szokott élvezettel – betelve.

Nem vetted észre

Ha elmegyek melletted,
nem veszel észre.
Én várom pillantásod,
nem veszed észre.
Mit tettem hát veled, hogy
nem veszel észre?!
Ajkadon gúnyos mosoly,
nem veszed észre.
Álmomban velem voltál,
nem veszel észre.
De mindenütt velem vagy,
nem veszed észre?
Csak egyszer ölelhetnék,
nem veszel észre.
Bármit, csak szólj,
megteszem.
Nem veszed észre.
De most is úgy teszel, hogy
nem veszel észre.
Érzem, nem tehetek mást,
nem veszed észre?
Többé nem tudsz érdekelni,
hogy vetted észre?!

Szenvedély

Mint egy éhezőn konok gyermek,
aki tejtől duzzadó keblen szorongva csügg,
úgy vágytam, kértem szíved, – örökké szeretlek –
életem érted árad, értelme tőled függ.

Könny fájdalmától csillogó szem,
mely buggyan eszelős vigyorral ingerelve,
egyre kísért égő foltok rémeként engem,
odaülve ágyamhoz, makacsul keresve.

Eltiport tetemek hantjain,
ősi fájdalmak szunnyadnak újuló jajjal.
Alszom én is hányódó századok gondjain,
ébredve talán bölcs, de emberi vigasszal.

Requiem

Rítusoknak hódoltan,
ősi nemzetem regéjébe –
istenekbe oldottan...
Így csak esőmosta
bálványok
mosolya öblíthette le.
Mértékkel világossá vált,
de sötétséggel egyesült.
Születőn, a magába zárt,
a hangját hallgató kövült.
Lövellő magmaként ömlött
az életre ítélt ifjúság.
Aztán becsukódtak a tág,
nyitnikék, égő ablakok,
és terveken heverten
képzeletembe takartok.
Majd fogad közt hoztad
nyelveddel oltott ízemet,
és mély sóhajod ébresztett
vágyat fojtott ölelésre,
s újra töltötted lényedet,
bensőmet nem véve észre.
Bezárva érzékeimet,
reteszt téve ágyékomra,
siratta el gyermekemet
álmom végső szunnyadásra.
Átkon, öledbe fagyottan.

Striga karmaiban

Tündérjelmezed levetetted,
álarcod kivirult...

De soha ne feledd:
állandóan kísért majd a múlt!

Mert gyönyört titkon csepegtettél
bűnöm ördögének...

Majd gyóntatóm lettél,
kárhozat hitem istenének.

Májusi éjjelen

– *Fiam emlékére* –

Kihajoltam az éj repkényén,
hol áthatolt, finom űr zizegett,
fülemben hagyva dallamát.
Majd arcomat érte
édesen, illattal csokorban,
altató ópiumát lehelve,
akácok súlyos tengere.
És a Föld, közeli,
fénytelenül kék-tiszta leple
betakarta fátyolos, hittel oly
ábrándos, rebegő szemem.
És én, botladozva
kerestem ágyad égő hajnalát,
– várva éhezetten karod –
ölelőn kitárva,
reszketve már bóduló ingerrel,
hogy egyesüljek bennetek,
várón, gyermekünkben.

Most reményfosztottan

Veled kelt nem rég a fény,
teremtő, hittel telt lény.
De ma zárod már hunyón,
Tárón, poklot rá csukón.

Szíved mélyén kétség vár,
tanyát üt a lidérc már...
Sötét álmod mámort olt,
kötést oldón átkod volt.

Tisztulás

Hallgatom a Sky-t, a dallamát,
és a hussanó szél zúgását...
Újra érzem lényed ridegét,
a hidegen sugárzó fényét.

Úzöm hát a felhők gomolyát,
a bennem bűvó szem zavarát,
mert átélem ismét a képeket,
melyek sugallják még léptemet.

Rejti kertem a nyugalom,
éjt lopva enyész a fájdalom...
Zizzenő levelek szőnyegén,
szunnyad a bódulttá vált erény.

Lidércnyomás

Álmom, a sóhajok álma,
valóra válva, mérgezett.
Lett, akkor, abban a percben,
szenvedélyes szerelemben.
Édes élvezet volt neked,
számomra fanyarrá búzlott.
És maradt is, mind hiába,
lelkem átka, elhibázva.
Ez volt nékem, s maradt ennyi:
ihlet hű, júdási csókja.
Nem tévesztett, rabja vagyok.
Ne kérdezz, elég, maradok.

Töltődés

Bántó fények védő árnyai,
pihentetve érleljetek.
Olykor bizsergetve,
majd ismét érintve,
zizzentve receptort,
idézetten az áldó kort,
most megújultan teremtetek.

Jövõmre vigyázva

Éji bagolyárnyként forogva,
szemem nyitva, bár becsukódna.
Várom, de mi nem hagy nyugodni?
Az álmod tudna választ adni.
Most a Hold fényében őröködöm,
benned él szunnyadva örököm,
mert már reménnyel éltet élted,
hát lépek, hisz fogadsz és érted...
lehetek, de irányt nem szabok,
kutasd tovább, mit rád hagyhatok!

Bennem dobbanva

– dal –

Hangod dallama –
vérem árama,
lültet vibrálva,
jeled feltárva.

Jeled feltárva,
kódban létem kovásza.
Lültet vibrálva,
lobban sejtem génnásza.
Vérem árama,
robban szívem szinusza.
Hangod dallama,
dobban bennem ritmusa.

Dobban bennem ritmusa,
robban szívem szinusza.
Lobban sejtem génnásza,
kódban létem kovásza.

– Refrén –

A szenvedély vonata

Dombok közt, hajlaton,
illanón nyíló hajnalon,
sistergőn, dübörgőn,
szikrákat vető-
füstölgőn...

Fut, zakatol izzván,
a mámor hormonvonalán.

Kétségünk oldásában

Egymásra várva tép,
öröl a múlt képet,
villantva fogsorát.

Azt hittem, hogy érzed,
de rájöttem féled
lépésed gyanúját.

Majd a reggeli fény,
feltölt, s megannyi tény
világlik, törve át.

Aztán felold, tisztán,
játszva lelkünk hangján;
együtt összecsendül.

Inspiráció

– költeményes próza –

Szobámban fekszem, gondolataim csaponganak szabadon. Majd egynél megpihen, és ettől nyugalom árad szét bennem.

Agyam ezoterikus mezői megnyílnak, s impulzusaim terjedve hatolnak át a körülzáró falakon.

Némi tétovázás után újra érzelmi korlátaimba ütköznek, melyek ki tudja mióta emeltek gátakat?

Ráeszmélve feszengek, és a feszütségem egyre nő.

Próbálom kordába tartani a rám törő kételyem, és a meg- megújuló légzésem lassan távlatokat nyit.

Víziószerűen tör rám egy látomás, mely buja természet apró jeleit festi körém. Jótékony illatok és hangok áramolnak sejtjeimbe...

Oldódva reménykedem, érzelmem hullámai mégis eljutnak hozzád. Hosszan kísérem kisugárzásom, várva, hogy tiédde egyesül, hogy átlényegülve, emberi életet gerjessen.

Szereteted

Míly szép vagy...Túl
 formán, tiltott almán,
melyet éretten
 csak ember kíván.
De te, most már
 engem gyönyörködtetsz,
meleg színek
 textúrái sármján.
Bárhogy érintesz,
 kisérsz utamon,
hol jár énem –
 seprőként előttem –
kutatón. Bátran,
 majd megtisztultan,
kap hátra
 világi futamon.

Csillagok porából

Ha hozzád simulok, s fürtjeidbe borzoló,
mindig úgy érzem, a kezem között pergetem
az életet...

A hókadó szálaiban fonódó,
áldó s félelmeim görcseit oldó
melegséget.

Mert már rég tudom, hozzád tartozom.
Csendben megbúvok, mint benned szunnyadó
álmok,

s érlelőn – képeink vonzásában ölelőn –
megragadnak.

S mint égő Napnak. izzó magmamagnak
őrző angyalai s elemek hordozói
a tudatnak –
szeretve s illúziót teremtve.

Árnyjáték

Megcsillantod magad létem sugarával,
felvértézve nyitott szellem távlatával,
de fedve a konvenciók sémájával –
más szemének társz fel bensőm bizalmával.

Ékesítéd magad öröm látszatával,
eltakarva bennem bőröd bársonyával,
bódítva az érzék ösztön-izgalmával –
felsejlő remény szétfoszló ködfátylával.

Arctal anul

Mióta terjed s meddig kísérhet,
koboldok árnyaiként kísérhet?
Felsüvölt rettenete koronként,
s bűnök üdvén, esztelen dicsként,
vonzva báb, démoni tekintetét.

Klónol mát múlttal, tenyészt jellemet,
ha kell, palackból tölt ki szellemet,
és felold gátlást, morált átlépve.
Így ölt szerepet, időt terelve,
teremt formát s jövőt, a felnövőt.

Gonosz?! Maga a lidérces álom,
mely képeit ébredten is látom...
S a fájdalom, mely jel a hangomon,
misztérium emlékében oltón,
ment át jövőmbe, hittel, gyógyítón.

Karmám

Feltörő létemért kárhozatra,
fel-felengedő dermedtséggel,
küszködve ítélt pusztulásra?!
Szívemben a világra dobbanva,
elszajkolt szeretetbe fáradva,
évek telítettek tespedtséggel.
Hordozzuk tovább sorsunk jegyeit,
mely talán egyedül engem feszít...
Hisz meg sem születtem,
elfeledtek,
de jelük miatt mást nem tehettek.
Mert csak a regélők ajka formál
igazságot, bölcselethez tápot,
s elmúlást újra szülhet a morál.

A XXI. század előestéjén

Hitem hitetlenségével
birkózva,
létem vágyait elszórva
tékozlom...
És nemzetem ízeiben
tobzódva,
az örök élet vizében
feloldom.
Rendszer perifériáján,
mosódva,
emészt egyre habzsolva, a
századom.

Jövőmbé pillantva

Zsibbasztó áramok kúsznak újra
végtagjaimba,

a nikotin ismétlődő csuklást
lök mellkasomba.

Most az éjszaka ízeit szívom,
szomjazom borra,
a sötétség átjárva képez fényt,
s vet jobb sorsomra.

Udvaromon járva, zárt, régen
várt gondolattal,
csillagképekben terjedve már az
univerzummal.

Tágulva s összehúzódva, rándul
a pillanatra,
mely felgyorsulva robban és hasad
dimenziókra.

Énemből kilépve

Régóta árnyaltan élek.
Itt már nem zavarnak léptek,
melyek agyamban dobogtak,
és álmodni nem hagytak,
csúf életek gyűlt szikrái
dühvel telt hévvel lobbantak.
Kihűlt körülöttem minden,
dermedten nézem magamban
a csendet, megsemmisülten.
Idő oldva tudatomat,
vegyít a térben, s porrá zúz,
szórva szét atomjaimat.
Spóráként terítve lebeg,
énem jövőmben szendereg,
de mindig reméltem, egyszer
életterem lesz egy rendszer.

Mióta már?!

(bordal)

Óborba fojtanám mérgemet,
de hol van az az érlelő nyár,
amitől izmunk izzott s remegett?

Érzéketlenség éke feszíti,
már erjesztve a tőkék ízét,
s múltunkat szárítva deríti.

Hol van az a zamat, aroma,
az álomba ringató buké,
a lelket gyógyító karizma?

Bódítva gondolat erejét,
támaszt új eszmét, szomjúhozva
szippantja el mítoszunk hitét.

Devolúciós rejtély?

Fellobbant egy koron a láng,
s a végtelen idő ármányán ráng.
Bábozódott énéből kikel,
s kihunyó jövőjében bíbel.
Mert vadul öl a spontán örlő láz,
s lelket ki tudja mióta ráz?!
Fogantat és halálba űz,
a gondolat végtelenébe fűz.
Hisz elpusztítanak, felőröl
már a torzfejű sáskahad!
S szűkölő életteréből
emlékek foszlánya sem marad;
hisz arat a létért való tudat.
Lebeg vedlőn, porrá törpül ködlőn,
és a tér görbülő határán,
mosódik vére vonalán.
Míg egyszer csak; a Nap Vörös-
óriásból törpült sötét magja,
a jövőjét magába szippantja.
Roskadva, zsugorodva présel be,
spirális anyagán átszűrve,
az Éden Holt-tengerébe.
Majd atomok kölcsönhatása,
szűnik meg s világunk tágulása...?

Jövőtudatom

Ha majd csillagképed vetülete,
egy jelet – melyet a múlt rejtette –
üzenetként a szívedbe vetít,
s hit reménye örökre üdvözít.
Akkor érint titkot génszellemed,
s mit számít a kín, el kell viselned!
Hisz tiéd lehet, mi még esztelen,
akár a térspirál, a végtelen.
A digitális ösvény elvezet,
de a tudás nem csak sejt s szerkezet.
Mert az ember szubsztancia s mi több;
a földi fajok között a legfőbb!
Ki Istentől örökölt teremtest,
együttérzést, gyógyítást s törődést.
Mindenekelőtt azonban erőt,
mely dimenziók közt a ködmezőt,
 kozmikus élettérre tágítja.
S minden szem tükrének egy darabja,
csillanthat majd mát az emlékeknek,
s esélyt a harmadik évezrednek.

Bennem csendesülve

Szeretem az őszi est csendjének hangulatát,
a holdfény sejtelmekkel teli, éji játékát...
S a megnyugvás eszmélő óráiban már várom,
az eltelt nap zsongásába belebódult álmom.
Most még látom az árnyam s a benne rejlő vágyam,
mely követ minduntalan, gátlásait zavartan;
csak gondolat nyithat távlatot hídként kapcsoltan.
Egy parányi valóság illanó pillanata,
mint a templomi áhítat meghitt fuvallatta.
Vajon. most az évszakom, melyet még marasztalom –,
az éjen, a kifürkészhetetlen, miként vallat?
De csak békés természetességgel belém hallgat.
Súlytalanul, szétterjedve foszlottan semmivé,
s a szellem sűrűsödött láthatatlan erővé.
Majd váratlanul láttam meg az isteni jelet,
mely már kételyemben bizonyosságot teremthet.
S mégis e lelki extázis, rémületes s csodás,
mint a szerelem érintése. sokk s oldó forrás.
Az életnedvek eredője – félelem s öröm –
feltöri időre kódolt pecsétjét ösztönöm.

Tudatomba rejtetten

– *korszakok* –

Sötétség ernyőjében
magányomba merülök,
s álmaim lidércében
önmagamba ütközök.
–Az emlékek érzésekké válnak. –

Kísértők árnyaira
fénycsillámokat öltök,
s elmémnek foncsorára
így visszatükröződök.
–Az érzések félelmekké válnak. –

Ösztönöktől terhelten
kéregcsúcsokra török,
s múltukra mézgerincen
koszorúkat kötözök.
–A félelmek hasadtakká válnak. –

Szellem-szemelvények

Fogva tart távol s közel,
keringve árnyal bolygóm,
teremt úrt és kendőz el.

Depressziók öveznek,
az áhított rend; korlát.
Dózis-álmok mérgeznek.

Sunyi szemhasadékon
dagadt hypo-szívekkel
üzennek agymoslékon.

Feszülő szellemékek
pattanó képdúcai;
mutáns jellem- emlékek.

Újévi fohász

Óh, istenem! Óvd az író,
az élet vizében zúgót.

Az időtlent, álmodozót,
tárguló térben utazót;
a teremő illúziót!

Segítsd,
hogym kérhesse irgalmadat,

s gyógyítsd,
közvetítve szavaidat!

De ha kell, büntess engemet,

s szeress,
hogym tarthassam meg hitemet!

S engedd,
hogym élvezzem a reggelem,

s kicsit
szerethessem az életem!

Egy villanásnyi eszmefuttatás a szép fogalmáról

Valaminek vagy valakinek széppé érzékelése, egyben egyéniségünk, karakterünk visszatükröződése.

Általánosan: a világegyetem, a természet kellemes, gyakran meghökkentő, de mindig megújulni kész, természetes egysége.

Az emberi kreativitás és a gyönyörködtetés változó impulzusainak alapeleme. Egyfajta spirituális elragadtatás, mely érzékszerveink által nyújt különleges élményt, befészkelve magát tudatunkba, és sokszor varázslatos hatást gyakorolva tudatalattinkra.

Az emberi alkotókészség ihletettségének kifogyhatatlan tárháza, amelyből mindig meríthetünk. Halmozódva; a gyönyör eszenciája, melyet számunkra – férfiaknak – maga a nő testesít meg.

A szépség művi megjelenítésének formációi, már az ember által létrehozott terminológiai kategóriák, melyek alapja, maga a természet, ami kölcsönhatásban az emberiség épülését, örömforrását szolgálja.

A szerző

Szomjúság

Vegetációm zárt napjait
fejtem le és öltöm magamra,
a lét sziszifusz-moduszait
hányom minduntalan árnyamra.
Várva életforrás ereit: –
Gyűjts hajszálnyit rövid utamra!
Úgy, mint régi vágyak ízeit,
gyógyírként majd tikkadt ajkamra.

A szenvedőkért

Óh, mily vad düh őrjítő hatalma,
fog, szorít, talán örök ártalma?!
Félelmem béklyója véd magamtól,
s vérem árama tisztít agyamtól.
Testem mérgeit könnyem apasztja,
mert oly sok társam sorsát siratja.

A szorítás tágulatában

Élő energianyalábok
koncentráltan űrt zavarnak
a láthatatlan sugarában,
és mikrogének programjai
uralkodnak álszellemen,
a kavargó lét viharában.
S a jellemoldók, szorítanak
a szférikus időgyűrű
spontán jel tágulatában.
Csak hitt örök eszmekör
repít
a gondolkodó végtelen
pályájának változatában.

– Spontánia –
Önkéntelen benyomások a
tisztaságról

Nem csak az általános, fizikai értelemben vett tisztálkodásról, a külsőleg is megjelenítő testi karbantartásról és azok formációiról van szó. Szeretném ébren tartani a mentális, érzelmi-észbeli és a spirituális, lelki-szellemi, a teljes emberi organikusság, de környezetének ápolási igényét is. Mindez, a látásmód tanult és megtapasztalt módozatainak aspektusait öleli fel, a globális higiéné és a mentálhigiénian keresztül az abszolút tiszta érzés közérzetre gyakorolt hatásainak elemeit érintve.

Létünk alapvető igényeiként, a továbbfejlődés jellemzőiként kell, hogy jelen legyenek, és a viszonyulás s a viszonyítás mindenhez való kapcsolatát kell, hogy jelentse. A lelkiismeret kiegyensúlyozott biztonságát, az abban való bizonyosságot – a tisztánlátás – az adottság, képesség és tehetség tudatszintjének s kölcsönhatásainak a tudáshoz való alázatát.

A szerző

Vezérfonal

Az emberi szellemet
mindig eszmék vezérlik,
irányítják s zavarják;
a rendet csak remélik.

Paradicsomi

A Föld és az élet –
Isten adománya,
a szenvedés pedig,
az ember vívmánya.

Realitás

Könnyeink tiszta
fénytükre,
illó malaszt
a jövőnkre.

Ámítás

Az ártalmas élvezetek
szuggesztív
vonzása,
önmagunkban hordozott
ellentétek
oldása.

Intel em

Az emberiség
egymásból él,
ezért egymástól
örökké fél!

A mérleg nyelve

Tökéletességed,
a tökéletlenségek betege,
az érzékenységed,
az érzéketlenségek mérlege.

Lehetőség

Ha majd Isten naggyá tesz,
segít, hogy örökké élj,
ha nem, hát akkor se félj!
Ember még attól lehetsz.

Nem szintetizálható

A lelkiismeret olyan kincs,
amely ha birtokodban mégsincs,
soha meg nem vásárolható.

Természetünkről

Az ember a pillanatot
sokszor várja,
de a gyengeséget mindig
kihasználja.

A kiváltságosok rendjében

Ők olyan világban élnek, melyben
mindenki már létének cinkosa,
és melyben az írott. az íratlan
társadalmi körének biztosa.

Sivárság

Már semmit sem szívből csinálunk,
minden csak formáság minálunk.

A szerző

Jelenés hullámaiban

Tudatalattimban – valahol mélyen,
olykor fel-feltűnik – majd minden éjen,
az idők távolából – álomkéjen.
Csillagkapum sugárzó rejtélyében –
árnyad sziporkázó sziluettjében –,
lényed – gondolatom vetületében.
Idéz, delejezett térben érintve,
érzékeim szenvedélytől gerjesztve,
tobzódó ingert – vágyakat ébresztve,
derengsz fel bennem – terjedve lüktetőn,
hullámokat vetve, csapongsz lebegőn,
gyönyört remegtetsz – oldva fel enyhítőn.

Sötétlőn fénylő álmaim asszonya

Bőre bársonya, haja selyme-loknija,
légies termete, nőies formája,
s mily kellem-bűbáj sugárzó finom sármja?!
Földet díszítő virágshirom mozgása,
érzékeket babonázó vitalitása,
kéjes, borzongató hangjának varázsa?!
S az erények őt – léte, sodró szelleme,
egyenes és mégis rugalmas jelleme,
lelki harmóniát tükröző éj szeme?!
Csodálattal tölt el isteni eleme!

Metamorfózis

(Átalakulás)

Új érzések, áramlatok; – zavarnak?
Újak s újabbak be- és átkavarnak.
Majd egyre űznek-szűrnek, átítatnak.
Alakulnak formálgatva, átrendezve –
érzékenyen, olykor meg-megérintve.
A szellemet, vágyat s a testi gyönyört –
óh, idegeimben hányszor meggyötört?!
Új közeggé – benned érve feltárnak,
a tiszta szerelemnek – önmagának.
S most már nem fontos semmi, majd megvárnak!

Sorsommal szinkronban

Beesteledve – elmerengék sétálva,
időzgetve még kint – belső csendre várva.
Figyelve a légkör halkuló zajára,
vigyázok hát megannyi nesz nyugalmára.
Kísér, s önkéntelen követem magamban,
a tudattá válót – tudatalattimban –
téged ismerve fel gondolataimban.
Örömrző, tán ébredő álomnak tűnő,
vagy talán még feszültségem szembetűnő?
Mindenesetre izgalmas talányként
hordozlak hormonjaim hatásaként,
játszadózva vágyaim játékaival –
élve a természet ajándékaival.

Emlékedben bujdosva

(A múltba vesző ideámról)

Most a gondolatom
forrataga rejt,
de más térsíkokban
forratva is sejt,
míg az álomvilág
ittasan felejt.
Majd bódultan is vár
a múlt szelleme,
kísért újra oly sok
fájó eleme,
mert még mindig bennem
ragyog a szeme.

Ismét élek

Újra áldottnak,
s végre boldognak,
a jel jegyéből –
élő reményből –,
melyet követve –
s örömet lelve –
érezem, hogy vagyok!
S mosolygó napok,
mint zengő dalok,
hisz benned gyúlva,
szívedbe bújva –
oldva áradok.

A sorskód metafizikai teóriája

Gyermekkoromban – az élet mechanizmusának kezdetleges, felfedező időszakában már hittem az intelligencia valamilyen megkülönböztető formájában, mivel minduntalan tapasztalnom kellett az emberek megnyilvánulásainak széles skálán mozgó különbözőségét. Ebben a hitemben később az ujjenyomat kriminalisztikában alkalmazott bizonyítási eljárásának módszere is megerősített. A nagy áttörés a kilencvenes években következett be, az intelligencia génjének felfedezésével, mely nagy elégtétel volt számomra. Figyelve és érzékelve a bio- s más technológiák rohamos ütemű fejlődését, biztos vagyok abban, hogy a jövő évtizedei sok, korábban fantasztikusnak hitt hipotéziseit igazolják majd. Elgondolkozva az emberek másságán, az abból is fakadó különböző élethelyzeteket megelő egyediségein, arra a következtetésre jutottam, hogy a sorsok kölcsönhatásban vannak a megjelenítő eltérőségükkel, melyeknek megkülönböztető jegyei, kódjai kell hogy legyenek. Sorsunk a csillagokban meg van írva – hallhattuk sokszor. Tehát, az ember már régóta érzi, érzékeli e költői kép eredetét.

Mindebből csak az következhet, hogy meg vagyunk jelölve, hiszen alkotóelemeink a csillagokból erednek. A jelnek, az un. kódnak azonban meg kell előznie a DNS-spirált, a már régóta kimutatható, mindenkre jellemző génszerkezetet, ill. a génrendszert.

A megjelölés pedig csak a magzat fogantatásakor, a szülők személyiségjegyei által hordozott és az aktus idején metamorfizálódó sajátos metafizikai állapot és a kozmikus jelrendszer együtthatóinak pillanatában következhet be, a férfi ivar- és a női petesejt egyesülésekor, az új egyed sejtmembránjára ható szubsztatikus és transzcendentális erők hullámai által, specifikus rezgésekkel.

Gondoljunk csak arra, hogy a megszületés időpontjából, a csillagok és a bolygók együttállásaiból próbálták és kísérelik meg ma is az asztrológusok a sorsot kinyomozni.

Milyen érdekes lenne a jelek, jegyek kimutatása és értékelése alapján már a magzati időszakban tudni, hogy milyen élet várhat az esetlegesen megszülető emberkére?... Vagy mégse?!

Kecskemét, 1999. június 9.

A szerző

A folytonosság ereje

Most titokzatos kapcsolatunk remél,
te vagy a gyökér, én pedig a levél.
Törzselőnk gyűrünk évhalmaza lehet,
melyen áldozatot mindkettőnk tehet.
Legyek folytonosság az életeden,
s csak szeretet fog gyűlni türelmeden.

Aránypárok

Hányszor megéltem már örömöm halálát,
a szerelem megfejthetetlen talányát.
Az érintés mozdulatának csodáját,
s az újrakezdés törvényszerű magányát.
Mily lázasan vágyom hát az új irányát.
Az akarat és a tudás termő arányát,
az érzelmek csak bennünk gyúló varázsát.
A kezed bizalommal teli nyugalrát,
hogy tágíthassuk életterünk határát.

Randevúzva

(Csorba Piroska: A kesztyűm c.
szatirikus műve alapján.)

Történt egyszer velem, randevúra mentem.
Izgalommal teltem, készülődtem csendben.
Pontos ember lévén – időrendem mérvén –
rendet integráltam s megérkezve vártam.

Elmerengve álltam s dideregve fáztam.
Zaklatott szívemben – fosztott életemben –
vágyammal pereltem s búmmal egyezkedtem.
Gondolatban mérve, múltamban átélve.

Meglátva lényedet, mozdulva engedett,
merevségem enyhült s tenyerem felhevült.
Felajzottan mentünk, oldottan csevegtünk,
melegségért – osztva s egymásért bomolva.

Hosszasan álmodtunk, s lágyan összeforrunk,
önfeledten csókba s ernyedten karomba
feledkezett Éva s lebegett alélva.
Titkunkat érlelve, izgalmat átélve.

S ujjaimon kesztyűm – riasztón csengettyűm –
megmoccanva szusszant s araszolva csusszant.
Ilyenkor pihegve, olykor megpihenve,
kúszott kabátodon s úszott mámorodon.

Kezecsődhez érve meglepetten s félve –
örömében ugrott s szerelmesen súgott,
átfutva ujjain – gyönyör futamain –,
hiszen elérhette: bőrd melengette.

Megérintetten

– életfámhoz –

Óh, kérlek, engedd, hogy érinthesselek,
hogy erősíthessem benned a fásult erőt,
s most éleszthessem az alvót, a derengőt,
hisz ízt oltottam, hogy zsendíthesselek!

Fakassz sűrűn-eredő, napfényes vesszőt,
hogy tárt, erős ágakként ölelhessenek,
bomolva – a lét sugarától éledőt,
szabadon, hogy ujjá teremthessenek!

S majd az érlelő láztól megpihenve –
még mindig remegő hévvel – köszönöm,
mert benned kering sűrűsödő örömöm,
mely talán újra hív – aurádtól vezetve.

Megtisztulás

Szellemem ideáit s minden elvét
támadta a kór, amikor értékét
felfogva, s létem serpenyőjét nyomva –
a gaz s az igaz még megfért szorongva.
Zavarta rendszerem, de rendszereztem,
és mindenért – mert tisztáztam – fizettem.
Elmúlt a múlt, mely sötétlő folt volt,
de a jelen már oldó jövőt kódolt.
Az élet derengő képeit pergetve,
a megtisztulás lázában remegve.
Elmúlt a múlt, mert fohással hódolt,
és a ma, a holnap ízébe kóstolt.
Megtörve a Föld zúrének zavarát,
s megszűrve az űr csendjének nyugalmát.
Az érlelő pillanatot most élve,
már tudom – hogy a követőbe lépve –,
a fénynek nem csak írott nyomott hagyok,
de átérezve – boldog ember vagyok.

Ez pedig elemi

A legelemibb részecskék, a kvarkok
húrjainak frekvenciáin s azok
változataiban játszva pendlizek,
és gyűjtögetve mindent térképezek.
De mit ér mindez, ha a rész s az egész
nem osztható kettővel vagy senkivel?!

Kölcsönhatásban

Majd ha mindig az életet
tükrözöm a szemedben,
s a hangod a szépséget
festi élő képekben,
tárlatod megnyílik, s bennem
így kitárulhat végre,
álmod... old, s keverem
fényt ihlető színére.

Légzésemmel

Hogyan reszkettesem hát beléd,
hogy minden reggelem reményeként
éledsz fel bennem, – fordulva feléd,
hisz mindig várom – a nap percenként –
nyíló ajkad megejtő gesztusát,
testjeled friss és új mozdulatát.
Szemed csillanását – csintalanul,
szenvedélyed lüktetését, vadul!
Ahogy ölelésed vibrálva lát,
ahogy formálja hitünk vágyálmát...?
Igéztve kelleme a szerelmet,
mit az érlelő csendben pezsdíthet.
Oldva görcseimet zsigeremben,
életnedved áramával véreemben.
S az ábrándok képi hullámain,
majd összeforrtan áramlatait...
Feledtetve az átélt kétséget,
dobbantva bennünk így a szépséget.

A kapocs

Különleges, olykor különös,
s akörül forogsz.

A szeretet ritkán kölcsönös,
így érte zokogsz.

Belül, áttetszőn, metszetekben,
s csillansz cseppekben...

Hisz lehattél szép s talán okos,
már az sem fontos.

De azért most is, így éretten,
s mégis lelkesen,

bennetek – virágok, mosolyok –
leszek és vagyok.

Közel edve

Egy évezred festőinek
afgán ultramarin kékjét
és a törökföld vörösét
a tisztaság fehérének
még ihletemmel keverem.
Színezgetem, formálgatom,
majd lendülve fest ecsetem.
Nyolc hónapba sűrítetted
e több századnyi időt,
a csodát s a születendőt,
mint te, bolygóm s anyaméhed.
A nőt és az érte esdőt.
Vár most még, meg- s kiragadva,
ütközve s elragadtatva.
Így megnyíltatva a küzdőt.

Emléked szerető áramlatában

– költeményes próza –

Eddig, újratermelődő feszültségeim többnyire csak az örömtörmelékek kisebb-nagyobb halmazából tudtak csippenteni. Az olykor fel- fellobbanó szerelem boldogság morzsái is gyakori, emésztően fájdalmas tüskéket szórtak el bennem. De ahogy ma az állatokról meséltél – kedvesen, végre mosolyod csapongó ragyogása vont be aurám.

Bájad melengető sugárzása hatott át, és a belőled áradó bizalom csillagszemcséi ereszkedtek pilláimra.

Álomszerűen járták át tudatomat.

Magával ragadó elbeszéléсед biztató reménységgel töltött fel.

Nyugalom áradt szét ereimben.

Jólesően pihentem meg melletted.

Nőiességed az emberi kettősség tökéletességének érzésével ajándékozott meg.

Átformáló tavasz

– virágomnak –

Oldd meg végre színes sziromköntösöd!
Érzékeim már mióta ösztönzöd?!
Mert mindig csak virágkelyhedbe vágytam,
benne – az örök szépségre találtam.
Őrizz, és zárjon magába örömöd!
Bódultan szívom magamba gyönyöröd.
Hadd merüljek Ámorral illatodba!
Fogadj álmodba, s ringass mámorodba!
S újra porozza bibédet ösztönöm,
és minden nap életnedvvel öntözöm.

Színpompás virágom!

– levél –

Tudod, ma már nem emlékszem másra,
csak a meghitt órákra...

A szívet dobbantó melegségre,
a csillogóan szép szemed tükrére,
melyben – ugye mindig fürödhettek?

Érzékelve tiszta, állhatatos
áramlatod,

sajátosan büszke karaktered
s erős akaratod.

Nem érzek mást, csak újra éledő
vágyódást,

fokozott izgalmat– és szárnyalást,
melyet titkos, nőies bájaddal –
sármoddal ébresztesz,

s újhódva, újra s újra gerjesztesz.

Váltó, sokszínű csillanásokkal,
vibráló s lüktető izzásokkal.

S tudod, egyáltalán, boldog vagyok,
mert veled örömet érezhettek
és adhatok.

Ma is, kilenc hónap távolából.

Erősödjön minden évfordulónkra

– költeményes próza –

Igen,... benned éltem meg a nappal és az éj halálát s újraéledéseiknek varázsát,... és az örömet, ahogy legyőzi féltékenységét s a pillanatnyi örömtelenségét. ...mert a valóságot álmodtad belém, hisz hiányérzetek keltődtek, majd foszlottak szét... Ma már reménykedem, hogy a korábban gyakorta hullámozó kételyed végre engedi a benned sokszor feltörő érzelmeket szavakká erősödni. Hiszen talányosan és titokzatosan hányszor mutattál meg nekem édes, bús dallamokkal átszőtt életképleteket, melyek mindig más és más ismeretlennel behelyettesítve oldottak fel oly sok bizonytalanságot.

Észrevétlenül, spontán oltottál belém újra és újra valami izgatóan nyugtalanító, de mégis boldogsággal kecsegtető vágyat, mely szép és teljes élet egyre kiteljesedő világának érzetével ajándékozott meg.

Csodálatos, szinte tökéletes illúziót keltettél, melyet most már éberén is egyre gyakrabban élhetek át.

Kívánom, hogy mindig érzékeny szeretetben élhessünk, hogy majd egyszer mindenén túl érzünk.

Köszönöm, hogy bennem annyi szépséget ébresztettél s tükröztél.

Ál omkézfogó

Úgy szeretném, ha mindig foghatnám a kezéd,
vagy legalább kísérne utamon a szemed!
Csak ne légy földi tünemény, de nőies, lány,
hisz nem szeretném, ha egyszer meghalna a vágy!
Mert te vagy ama bizonyos, biztos bizonytalanság,
mit érzelmem lelt,
melyet lényedben rejlő oly talányos bizonyosság,
ámulata kelt!
Te testesíted meg a szépséget– s talán az életet;
a valóságot,
és minden esetén az izgalmat, a lobogó lángot–
s talán az álmot.
Úgy szeretném, ha mindig foghatnád a kezem,
s ott ragyognál, ahová tekinthet a szemem!
S ha olykor a belső béke útját keresem,
hívj meg engem, hogy majd benned meg is lelhessem!

Válaszod

Melyek az örökérvényű eszményi értékek?
S vajon mit érnek majd egyszer a testjelemlékek?
Valónk árnyjátékai, rólunk, őrző élmények?
Ma, mozgó jegyeid őszi színekben is vonzók,
bár olykor így is önkéntelenül ellentmondók,
de természetes félénkségünk nőiesen oldók.
Azért mélyen néha ott van valahol a kétség;
a sírva fájó öröm, a borzoló feszültség,...
s az érzelmi misztérium, a félő sötétség.
S vezet érzékenyen az önkéntelen terelő,
vonzerőd, – ragyogó mosolyod – gondot vetelő.
Ajkak vonalán, szem fényén csillanva éneklő.

Egy estén

Itt vagy, most is, mellettem, s mégis,...
újra érzem – közel, ahogy nézel.
Szemed még tükrözi, mert őrzi –
a távoli képet, az emléket,...
melyet hinni akarsz, s így takarsz.
Bármit tehetnél, de te fényévnél
messzebbre terelsz... Hát így kezelsz.
Dermesztve s plátóivá emelve.
Gondolat itt bármit alakít,
hisz szíved még vár, és talán majd tár –
szabad teret, boldog életet...
Csak ne késs soká, mert akkor sokká
válhat a kétség s a sötétség!

Lel ki integráció

Őszinteséget vártam – ártatlanként,
mért nem áltattalak,
hisz nem a kor becsvágyó asszonyaként,
tündérként vártalak.
De mivé lettem álmodó rendemben?!
Plasztikus anyag, báb!?
Ködlő szivárvány – csillogó szemedben –
óh, tűnő délibáb!?...
Aggodalmad – korábbi félelmednek –
fájdalmam torolja.
Építkezem – szerelmemnek – érdekednek,...
újítóm rombolja.
Fásult ábrándok – képezte türelmed –,
mért szükséged volt rám,...
s gyógyult szeretet – lézeremen sebed,
csak engem sújt a vám.
Érzelmem xilofonja, – harangja szól...
Ma már csak én hallom.
Felszítottad dúló indulatom, – okol,
s fuldokol szívhangom.

Hallgatsz

Este is, ha rá gondolok,
görcsösen csak téblábolok...
S az érzés – éber motoszkám.
Terelgetve, csendben écám.
TV-m is hunyorog, vizsgál,
s zavartságom kibotorkál.
Majd felkapcsolva a villanyt,
szemem az órára pillant...
Már mióta elbúcsúztál?!
Órák óta, s mégsem hívtál.
Pedig tudod, mire vágyom, –
érzékeim orrba vágom –
de te, tovább hallgatsz, hosszan,
s csendben csak a szívem dobban.

A globális jövő!?

(Mindenséget érintő)

– esszé –

A világmindenség erőinek, energiáinak még csak alapelemeit kutatjuk. Akkor, amikor az előrehaladást – a tökéletesebb emberré való válást mestersegesen szított társadalmi zavarok olvasztótégléjében formálják.

Az érvényesülés lehetőségeire való koncentráció a ma emberének fő feladata, ezért a társadalmi magvak mikroközösségei, a családok törvényszerűen elszigetelődnek egymástól, így a tudás egyre gyorsuló felhalmozása antagonisztikus ellentéteket gerjeszt a generációk között. A mentalitásbeli különbségek értékítéleti, értékrendi változásokhoz, torzulásokhoz vezetnek, és a körforgás mindinkább fokozódik. A viszonylagos társadalmi egyensúly ezért nagy áldozatok árán – mindig csak ideiglenesen – tartható fenn. Az erősödő belső társadalmi feszültségek spontán oldása egyre gyakoribb robbanásokhoz vezetnek, de az életösztön egészséges fenntartására való törekvők csoportosulásai minden időben meg kell, hogy találják a csillapítás eszközeit. Remélhetőleg mindig lesznek kiemelkedő egyéniségek, társadalmi szervezetek, amelyek erősítik a hitet az emberhez méltó élet szeretetére. El kell azonban azt is ismerni, hogy az univerzum jobbító szándékú erőinek energiáit integrálva egyre kiterjedtebb ellenhatásokba ütközünk. Megbízható kiegyenlítődéseiről az indi-

vidualizmus egyre kíméletlenebb s tágabb terű érvényesülési törekvései miatt sem beszélhetünk. Az egyéni érdek kiteljesedésének lehetőségeire való összpontosítás az elsődleges cél. A fokozódó demográfiai nyomáskülönbségekből adódó feszültségek pedig még nyomasztóbban hatnak az egyén egocentrikusságából eredő egyedülérzés távolságtartásában. Tömegjelenségei indítják be az asszimiláció és a tisztesség érdekellentéteiből fakadó maghasadást. Csak az egészségesen kiteljesedett embertudat képes normális és tiszta kapcsolatteremtésre, ezért újra és újra ellenőriznünk kell min-
dent!

Az emberré tökéletesedésnek itt kell végbemen-
nie naprendszerünkben. Mindezt borzalmas szen-
vedések árán maga az ember hajthatja végre
egyedül. Addig is, az ismeretlen, a megmagyaráz-
hatatlan jelenti számára az isteni kapaszkodót.
Annál is inkább, mivel más tudományágakhoz
hasonlóan új távlatok nyíltak a genetika területén
is, ami újabb, gyilkos ellentéteket gerjeszt az
emberiségen belül. (Pl. a donorkapacitás biztosí-
tása, a nano-robottechnika, no és a klónozás, stb.)
Mind-mind életbe vágó problémákat jelent a min-
denáron való fennmaradásért. Elementáris, de be-
látható lesz a hajtóerő, hiszen az emberi találé-
konyság s aljasság határtalan.

Bármilyen aspektusból vizsgáljuk is meg a földi
vagy naprendszeri fejlődés útjait, maga az ember
isteni jelzőkkel felruházott, ideákban tetszelgő lény
marad, aki a határtalan tudás mindenkori eredmé-

nyeit elsősorban nem az univerzum épülésére, hanem saját hasznára kívánja fordítani. Természetes jellemzőiben megnyilvánuló sajátosságait semmilyen közösségi rendszer, de a vallások spirituális misztériumai sem voltak képesek a kívánt mederbe terelni. A hatalom gyakorlóiként csak lassító, tompító szerepet tölthettek be.

Mindenesetre sokunk tudata, tudatalattink áthataásaiban – remélhetően ráatalál az emberibb élet szellemének befogadni kész közegére. Nincs más lehetőségünk, mint hinni abban, hogy a szükséges metamorfizálódás időben és térben akkumulálódik.

Jelenleg azonban – világunk fokozódó átalakulási folyamatai – az embert a fennmaradásért való küzdelemre, újabb és újabb megmérettetésre kényszerítik.

Társadalmilag, immorális eszközökkel az egyén érdekeinek érvényesülési ingerét indukálják. Mindeez, az Einstein-i lidérc hármass hatásmechanizmusának; a termonukleáris, az informatikai és a demográfiai robbanás még mindig veszélyeztető időszakában, a misztériumok megvalósulásának küszöbén tapasztalható.

Természetesen rendkívüli kiegyenlítődési folyamatok koordinációs erőfeszítései is tovább zajlanak. Az állandó társadalmi zavarokkal küszködő hatalmak sokat tesznek annak érdekében, hogy új s hatékonyabb energiák és életforrások kutatásai realizálódhassanak. Nagy szerepet kaphatnak ebben Stephen Hoowking quantum, részecske fizikai téziseinek bizonyítási kísérletei, de biztatóak

a tér- és időhajlással kapcsolatos antigravitációs elmélet gyakorlati megvalósulására irányuló tendenciák is. Mindezek természetesen egybeesnek a sajátos világuralmi érdekeket képviselők elképzeléseivel is. Törekvésük, hogy világpolgári identitásba burkolózva újabb teret nyitó hatalmi dimenziókban manipulálhassanak. Akár téridő tágu-
lások létrehozásával – az egyre fenyegető élettér konfliktusokat más bolygók, égitestek birtokba-
vételével oldhassák meg. Addig is, a tudományok eredményeinek felhasználásával népek és országok uralmuk alá való vonása a cél, gazdaságuk s politikájuk befolyásolásán keresztül. Ennek ellensúlyozására, a viszonylagos kiegyenlítődés fenntartása érdekében az ember tulajdonságainak jellemzői felerősödnek, hasonulnak, majd összeolvadnak. Félő, hogy e jelenség kiteljesedése esetén karakter nélküli, arctalan, érzékeiben s lelkületében elsivárosodó emberi lények tömegei népesítik be földünket.

Roppant nagy a tét!

Bizonyos értelemben fékező hatást gyakoroltak az utóbbi évtizedek felgyorsuló társadalmi és gazdasági folyamatai. Az irányzatok által gerjesztett, szerteágazó politikai nyomások, ill. az azokból eredő igények korszerűbb és hasonló ideológiák s filozófiák születését eredményezték. Így, az egyre népesedő és szélsőségeinek formációban is változó emberiség létének rendszerben tartása a hatalmat gyakorlók változatos taktikai és stratégiai modelláradatának bevetését igényelte s eredményezte. A

haladó áramlatok demagóg frázisálcák sűrűjében kénytelenek küszködni, de léteznek. A fennmaradás napi küzdelmei során nélkülük az emberi faj sem lenne képes a kaméleoni főbiák hatásainak részleges vagy teljes feldolgozására. Az alkalmazkodás, a gyorsan változó viszonyokhoz való, megfelelő készséget tanúsító magatartásformák elsajátítása a cél. Így a tradicionális morál képviselői passzív rezisztenciába kényszerülnek. Mindannyian azonban illúziók egymásba hasadó kataklizmáit élik át koncentrikus hullámokban, és a társadalom gazdaságpolitikájának direkt előidézett centrifugális ereje miatt egyre többen válnak kitaszítottá a ponttá zsugorodó álmukból. Pszichológiai manipulációk egyre szorosabbá váló szellemcsapdáiban vergődnek. Akik spontán vagy tudatosan nem képesek életszemléletüket áthangolni a mindenkori társadalmi rendszer kényszerhatásainak hullámhosszára, azok maximum „gyorsítók” alkalmazásával repülhetnek az önmegsemmisítő káprázatba. Az esetleges visszatérés azonban a közösségekből örök eltávolodást eredményez – misztifikációktól függetlenül. A deviáns s olykor kreatív szélsőségek abszolút variációs játékszere viszonylag hosszabb ideig is képes fenntartani az embert, de a társadalom által gerjesztett degenerációs effektusok lassan felemésztik. A megújulás, a haladás körkörös pályamódosulásainak kényszer – modulációi a szubsztancia elemeiként a metafizika erőmezőinek spirituális világába vonzza az embert. Létrejöttünkért – miért

és hogyan!? Ez a kérdés motiválja életünket, mert az ember újra és újra feltalálja önnön létezésének magyarázatát, hisz fogódzót találnia kell. Igazán azonban fél a dolgok lényegére tapintani, mert még nem érett meg arra a tézisre igazán, miszerint; az istenség az önmagunkban fejlődő lét felfogható képeit absztrahálja, és azt mindenkori tudatunk tükrözi. Csak az empíria, a tapasztalat egymásra rakódó rétegeinek sikeres és tömeges egymásba való hasadása hozhatja meg a megújhódást, a lélek és a szellem tisztító robbanását – mitikus devolúcióból fakadó egészségesebb evolúciót. Egyelőre azonban a lét misztikus kábulata és az univerzum részegységeinek megismerése utáni vágya között lebegünk.

Kecskemét, 2000. április 4.

A huszadik század talán legkiemelkedőbb tudományos axiómája 1915-ben Albert Einstein relativitáselméletéhez fűződik, melyet a tudós a kozmológiai állandó hozzáadása mellett – a világ-egyetem állandó tágulása – munkássága legnagyobb tévedésének hitt. Kételyében az akkori tudományos világ csak megerősíteni tudta.

A hipotetikus tézis helyességét csak az évezred technikai forradalmának eredményeit felvonultató utolsó évtized asztrofizikai tapasztalata tudta bebizonyítani.

Kísérletek alapján ma már tudjuk, gravitáció nélkül emberi élet a szokványos módon nem volna lehetséges.

A tömegvonzás minden galaxison belül érvényes. Közöttük azonban – ismeretlen ok vagy okok miatt – antigravitációs erő hatása érvényesül, mely egyre gyorsulóan taszítja e rendszereket egymástól, állandóan s fokozottan tágítva a világmindenséget. Az emberi kapcsolatok is mintha ezeket a fizikai törvényszerűségeket szimbolizálnák az újabb s újabb generációk tudás-tágulásának mérhető együttthatóival egyetemben.

Úgy tűnik tehát, hogy e tudományág vagy ágak jelenségei sajátos párhuzamot mutatnak a földi lét spiritualitása között, mely egyfajta homotécia.

– Spontánia –
Az élet társadalmasított
lényegisége

Akárhogy is próbálom megközelíteni az érvényesülés fogalmát – az élet lényegiségét – csak az elismerés érvényre való jutásának valamely formáját érzi mindenki legfontosabbnak életében. A beteljesülés alapeleme – a társadalmi lét-tér formációihoz való jutás kommunikatív eszköze. A belső, önmeghatározó elvrendszer persze mindezt ellenhordozza, ha úgy tetszik ellensúlyozza.

S az erkölcs; a tudat által felállított lét mozgatórugója és variánsai.

Egyfajta távolságtartás expanzív viszsza-
szatartó ereje.

– Spontánia –
Arisztotelési dilemma

Mióta tudjuk már, hogy mi a jó, de gyakran hagyjuk figyelmen kívül.

A ma politikusa is vallja mindezt, de miért?! Tudniuk kell, és tudják is. Azonban érdekeiktől függően mellébeszélnek. Azt hiszik, az egyszerű emberek nem látnak át a teoretikai maszlag-handabandázásaikon. Egyszer túlfeszítik a húrt!

Az írói kiteljesedéséről

– *spontánia* –

Az író művei által csak akkor válhat örökérvényűvé, ha írásaiban hitelesen tudja bemutatni s érzékeltetni a mindenkori ember és környezete jellemzőit, és teret tud nyitni a jellem fejlődésének.

A kor sajátos, egyénien magával ragadó művésze nem csak korszakának igényét kell hogy kielégítse.

Az emberiség terapeutikus médiumaként a téridőben közvetít. Egyúttal azonban el kell hogy nyerje a mindenkori irodalomtársadalom szimpátiáját is, különben a jéghegy csúcsaként csak az éterbe kiáltott szó befagyó szócsövévé válhat.

Sok, arra hivatott alkotó műveit azért fonják be a megbecsültségben tobzódó művész-kreatúrák az agyonhallgatás halotti csendjének láthatatlan hálójába, mert az elismerés esetleges önmegsemmisítő szerepét egyikőjük sem meri vállalni.

– Spontánia –
A holt nyelvekről

A nemzetek az egymáshoz való illeszkedés sajátos individualizmusát élik, melyet mindinkább kiélez a világhatalmat magához ragadó angolszász nyelv s hatásai, és az idegen kifejezések zavartárával együtt egyre inkább feszültséget okoznak az amúgy is identitásában zavarodott népközösségek nyelvezetében.

A szerző

– Spontánia –
A szociológia...

Az ember és a társadalom viszonyát, a rendszer struktúrájának belső és külső hatásait vizsgáló és azokra ható társadalomtudomány-ág. A társadalmi rend érzékenységének kölcsönhatásai az egyénre és az össztársadalom rétegeire. Nem mentes azonban hatásaiban más társadalmak rendszereitől, így a világtársadalom közösségeinek gazdasági és politikai folyamataitól sem. Egyfajta öngerjesztő erő a társadalom szocializálódó képességére, de egyben függ is attól. Sajátos társadalmi szűrő polgáraitra való vetületében, melynek el kell érnie, hogy a gyenge és az erős egyszerre létezzen.

A szerző

Betűrendes mutató

A

A csend hangjai	17
A folytonosság ereje	72
A globális jövő!?	91–96
A holt nyelvekről	101
A kapcsolat	97
A kapocs	80
A kiváltságosok rendjében	63
A sorskód metafizikai teóriája	70–71
A szenvedély vonata	37
A szenvedőkért	57
A szociológia... ..	102
A szorítás tágulatában	58
A XXI. század előestjén	45
Aforizmák	60
A mérleg nyelve	61
Ámítás	61
Intelem	61
Lehetőség	62
Nem szintetizálható	62
Paradicsomi	60
Realitás	60
Természetünkről	62
Vezérfonal	60
Álomkézfogó	86
Aránypárok	73
Arctalanul	43
Arisztotelészi dilemma	99
Árnyjáték	42
Átformáló tavasz	83
Az élet társadalmasított lényegisége	98
Az írói kiteljesedéséről	100

B

Bennem csendesülve	51
Bennem dobbanva	36

C

Csillagok porából	41
-------------------------	----

D

Devolúciós rejtély?	49
---------------------------	----

E

Egy estén	88
Egy villanásnyi eszmefuttatás a szép fogalmáról.	55
Egyasrautaltság	13
Életet adtál	9
Előszó	4
Emléked szerető áramlatában.	82
Emlékedben bujdosva	68
Emlékezés 1956 év őszére	7–8
Énemből kilépve	47
Érintsd életem alkonyát	28
Eroshoz	14
Erősödjön minden évfordulónkra.	85
Ez pedig elemi	78

H

Hallgatsz	90
Hallom álmaid zaját	10

I

Inspiráció	39
Ismét élek	69

J

Jelenés hullámaiban	64
Jövőmbé pillantva	46

Jövőmre vigyázva	35
Jövőtudatom	50

K

Karmám	44
Kétség	23
Kétségünk oldásában	38
Kölcsönhatásban	78
Közeledve	81

L

Lángolás	22
Légzésemmel	79
Lelki integráció	89
Lidércnyomás	33

M

Majdan	12
Májusi éjjelen	30
Meddig tart még?	11
Megérintetten	76
Megtisztulás	77
Metamorfózis	66
Millenniumra	5–6
Mióta már?!	48
Most reményfosztottan	31

N

Nem vetted észre	25
------------------------	----

O

Önkéntelen benyomások a tisztaságról	59
Önmagunk értelme	3
Örökkévalóság	21
Örökre	16

P

Porló kövület	15
---------------------	----

R

Randevúzva	74
Requiem	27

S

Sivárság	63
Sorsommal szinkronban	67
Sötétlőn fénylő álmain asszonya	65
Striga karmaiban	29
Szellem-szemelvények	53
Szenvedély	26
Szereteted	40
Szeretlek	18
Szín pompás virágom!	84
Szomjúság	56

T

Találkozás.....	19
Tisztulás	32
Töltődés	34
Tudatomba rejtetten	52

U

Újévi fohász	54
--------------------	----

V

Vadlesen	24
Válaszod	87
Virágének	20

Tartalom

Önmagunk értelme	3
Előszó	4
– Millenniumra –	5
Emlékezés 1956 év őszére	7
Életet adtál	9
Hallom álmaid zaját	10
Meddig tart még?	11
Majdan	12
Egyemasraultság	13
Eroshoz	14
Porló kövület	15
Örökre	16
A csend hangjai	17
Szeretlek	18
Találkozás	19
Virágének	20
Örökkévalóság	21
Lángolás	22
Kétség	23
Vadlesen	24
Nem vetted észre	25
Szenvedély	26
Requiem	27
Érintsd életem alkonyát	28
Striga karmaiban	29
Májusi éjjelen	30
Most reményfosztottan	31
Tisztulás	32
Lidércnyomás	33
Töltődés	34
Jövõre vigyázva	35
Bennem dobbanva	36
A szenvedély vonata	37
Kétségünk oldásában	38

Inspiráció	39
Szereteted	40
Csillagok porából	41
Árnyjáték	42
Arctalanul	43
Karmám	44
A XXI. század előestéjén	45
Jövőmbé pillantva	46
Énemből kilépve	47
Mióta már?!	48
Devolúciós rejtély?	49
Jövőtudatom	50
Bennem csendesülve	51
Tudatomba rejtetten	52
Szellem-szemelvények	53
Újévi fohász	54
Egy villanásnyi eszmefuttatás a szép fogalmáról	55
Szomjúság	56
A szenvedőkért	57
A szorítás tágulatában	58
Önkéntelen benyomások a tisztaságról	59
Vezérfonal	60
Paradicsomi	60
Realitás	60
A mérleg nyelve	61
Ámítás	61
Intelem	61
Nem szintetizálható	62
Lehetőség	62
Természetünkről	62
A kiváltságosok rendjében	63
Sivárság	63
Jelenés hullámaiban	64
Sötétlőn fénylő álmaim asszonya	65
Metamorfózis	66
Sorsommal szinkronban	67
Emlékedben bujdosva	68

Ismét élek	69
A sorskód metafizikai teóriája	70
A folytonosság ereje	72
Aránypárok	73
Randevúzva	74
Megérintetten	76
Megtisztulás	77
Ez pedig elemi	78
Kölcsönhatásban	78
Légzésemmel	79
A kapocs	80
Közeledve	81
Emléked szerető áramlatában	82
Átformáló tavasz	83
Színpompás virágom!	84
Erősödjön minden évfordulónkra	85
Álomkézfogó	86
Válaszod	87
Egy estén	88
Lelki integráció	89
Hallgatsz	90
A globális jövő!?	91
A kapcsolat	97
Az élet társadalmasított lényegisége	98
Arisztotelészi dilemma	99
Az írói kiteljesedéséről	100
A holt nyelvekről	101
A szociológia	102
Betűrendes mutató	103

HITEMBEN ÁTADOM
S REJTEM EL MAGAM.

NEM SZÉGYELLEM, CSAK
LÍRÁMBA TAKARTAM.

S ÉRTE - BENNETEK
ÉRVE - VÁLOGATTAM.

A SZERZŐ